

II.

Ten had byl nejen příšerně tlustý, ale také hovorný. Dokonce se snažil dodržovat ve větách podivný rytmus a významnými pohledy mi naznačoval, kdy se mu povedl verš, ale nevěnovala jsem tomu pozornost. Když po chvilce zjistil, že mě jeho řeči nebaví, začal být raději zvědavý. Kladl mi nesmyslné otázky typu:

„Proč ty sseš vlastně nikdy nevdala?“

A divil se, že nemám chuť mu odpovědět. V té chvíli jsem si vzpomněla na jeden rozhovor, který jsem zaslechla ve svém paláci. Byl úžasně přitažlivý a zajímavý. Jedna služka si stěžovala druhé, že má sice báječného manžela, nicméně je stále pod drobnohledem jeho staré a dementní matky, která sebenepatrnější počin konzultuje se stejně dementními sousedkami. Což nebohé služce bralo nejen prostor k životu. Je sice pravda, že jsem nebyla služkou a s dementními stařenami jsem nakládala stejně jako s nápadníky, ale ten pocit, že se mě podobné problémy netýkají, byl velice příjemný.

Přiznám se, že to asi byl jeden z důvodů, proč jsem se nevdala. Mohlo se totiž také stát, že by onou dementní stařenou byla nějaká žena ovládající větší území neřkuli armádu.

„Časy sse velice změnilý, Nekhessmun,“ povzdchl si najednou ten tlustý had a zastavil se na vrcholku kopce, ze kterého byl pěkný výhled na mé město.

„Mám se skrývat jako nějaký zloděj? Vždyť je to moje město a můj palác. Já ho postavila.“

Otočil své obrovské oči v sloup.

„Předně ho posstabil tvůj otec, a pak pamatuj na to, co jsem říkal před chvílí.“

„Zjevně narážíš na tu větu o těch kouscích...“

Přikývl a obdařil mě jedním ze svých širokých úsměvů.

„A to, o čem jsi hovořil před tím, myslím o těch podivných lidech, co se snesli z nebe a o tom, že vlastně do toho paláce na králův příkaz nesmíš, to s tím nemá co dělat, vid’?“

„Přeci bys mi neupřela něco tak zábavného jako ssetkání dvou tak... odlišných lidí.“

Nechtělo se mi vůbec brát toho hada do mých tajných chodeb, ale na druhou stranu jsem dobře věděla, co to je nudit se. A při nějakých nepříjemnostech byl velice užitečný svou neodolatelnou schopností na sebe upozornit.

Stačilo, abych přikývla a nadšeně se rozkutálel napřed. Celou cestu jsem se těšila na tu chvíli, kdy uvidí tajný vchod do paláce. Brodit se kanalizací je sice velice nepříjemné pro člověka mého urozeného postavení, ale plavat v ní musí být teprve odporné. A jelikož se nemohl brodit, skutečně se zastavil na začátku chodby a zhnuseně se rozhlédl.

„To mi děláš sšchválně,“ řekl vyčítavě. Přiznávám, že jsem se jeho zoufalstvím bavila.

„Bud’ se budeš nudit venku, nebo půjdeš.“

S odpořem se ponořil do palácových splašků a plazil se za mnou s hlasitými protesty:

„Jssi příššerný vyděrač, Nekhessmun. Mussíšš mi sšslíbit, že sse někde opláchnu. Začínám nabývat dojmu, že vššechno, čím sse teď obklopuješš, nějakým způsobem páchne.“

Nechala jsem ho syčet a šla dál svou cestou. Zamířila jsem nejdříve do komnat krále, ale pak mě napadlo něco mnohem veselejšího. Rozhodla jsem se vstoupit k němu koupelnou. Přišlo mi to velice rafinované a ženské. Proto jsem sledovala vodovod a hledala tajný vchod, který jsem jednou použila, když potřeboval jeden z mých nápadníků prchnout před katem. Rafinované a ženské to jistě bylo, ale také naprosto hloupé.

V okamžiku, kdy jsem se chystala ladně vkročit z otevřené zdi do překrásně malované vany, vykutálel se ten had obalený splašky zpoza mých zad a zamotal se do jemných záclon, které vanu obklopovaly. Strhl na sebe polovinu zařízení a nakonec skončil uprostřed koupelny nehybně ležící v podivné hromadě, která příššerně páchla.

„Bojím sse, že teď budu potřebovat pomoc já, Nekhessmun,“ řekl tiše po chvíli, když zjistil, že se nemůže pohnout. Rozhodně jsem se ale nechtěla v ten okamžik věnovat rozmotávání něčeho tak nechutného jako jsou záclony omotané kolem hadího těla, co právě proplavalo celou stokou města.

„To nemyslíš vážně,“ odpověděla jsem a vzdala se veškeré naděje na královský vstup do Dabirových komnat.

„Nejsspíšš sse nemůžu pohnout.“

Nemohl se pohnout doopravdy. A vtom mě napadla věc vskutku královská. S co největší opatrností, abych se neumazala, jsem tu zmítající se hromadu překročila a vstoupila dál. Slyšela jsem, jak syčí, že ho tam nesmím nechat a že si to bude pamatovat a v příhodné chvíli mi to vrátí.

I když byla koupelna oddělena těžkým závěsem, hluk, který had ztropil, přeci jenom upoutal královu pozornost. A tak jsem vystoupila zpoza závěsu už očekávána. Dokonce s mečem a Knihou v ruce. První, co mě napadlo, bylo, že je to dost směšná kombinace, ale smířila jsem se s naprostým úpadkem dvorní etikety i veškeré civilizace v těchto dobách rychle. Druhá věc, která mě napadla, byla, že není dobré stát a dívat se na člověka, jehož nervy vykazují značné vypětí a jenž třímá v ruce ošklivě vypadající ostří, jak se k vám přibližuje s nepěkným výrazem v obličejí.

„Jsem královna Nekhesmun,“ řekla jsem a pozdravila ho podle té PRAVÉ dvorní etikety, ale nemělo to moc veliký účinek.

„Král Dabir jisště nečekal, že přijdeme Nekhessmun,“ syčel had zpoza závěsu. „Řekni mu, že jssi tu kvůli Kamenným, kteří tě urazili, to zabere.“

Zabrala ta skutečnost, že za závěsem cosi syčí. Král opatrně přistoupil k druhému konci, odhrnul ho a stále mě sledujíc nahlédl do koupelny. Okamžitě spatřil veliké oči toho hada, který ho obdařil i neobyčejně širokým úsměvem.

„To jsem já, příteli,“ zasyčelo to stvoření. „Jsem rád, že tě vidím, nemohl bys mi pomoci ven? Ta sstrašná nevděčnice mi nechce pomoci...“

Dabir si povzdechl a položil meč i Knihu. Přišlo mi, že v té chvíli zestárl o několik let a velice mne to potěšilo.

„Co tu zase děláš, Terssi,“ řekl, když mu pomáhal ze záclon a otíral se od páchnoucích splašků.

„Nemohl jsem přemoci tu touhu navštívit tvůj krásný palác a svého dobrého přítele,“ odpověděl a tvářil se, že si nevšiml mého varovného zavrčení. Široký úsměv u něj stále vládl a veliké oči se pokoušely o spiklenecké mrkání.

„Když jsme se viděli naposledy, prosil jsem tě, aby to naposledy bylo... tedy pokud bys nechtěl přijít na mou pohřební hostinu.“

„Odpusťíš slabému tvorů?“

Dabir mávl rukou a ukázal na mě.

„Už jsi tady, nic s tím nenadělám. A co je tohle? Tvůj nový kumpán v pití?“

„Juuuuu,“ zvětšily se hadovy oči ještě víc. „Neměl bys takhle mluvit. To je ssama královna Nekhessmun, žiješ v jejím domě.“

Král se naklonil k hadovi, který se už vymotaný stácel do klubka v malované vaně, a řekl mu tiše:

„Chceš říct, to byla královna a toto z ní zbylo...“

„Ne, ne, ne,“ vrtěl vehementně hlavou. „Neříkej už raději nic, není zasse až tak neškodná, jak vypadá, a mohlo by sse ti stát něco nemilého.“

Těžko říct jestli zabrala tahle polotajemná mluva podivně veršujícího hada, nebo fakt, že ho sleduje královna, ale narovnal se a pozdravil mě jak se sluší a patří. I když se zdál starší, bylo vidět, že je vzdělaný, a tak mi jeho chování zalichotilo. V duchu jsem se začala zaobírat myšlenkou, jak bych tohoto zjevně nezadaného a zkušeného muže svedla, když vtom se opět ozval ten tlustý had:

„Královna sspala ve svých komnatách, ale vyrušil jí příjezd Kamenných. Představ ssi, že jí urazili a ještě jí přerazili nohu! Mohl bys na mě teď nalít trochu té vody? Už ten zápach nevydržím!“

I když se to vlastně událo jinak, nechala jsem ho při tom.

„Velice mě mrzí, že vás vyrušili, královno,“ Dabir opláchl hada a pokynul mi, abych ho následovala do komnat. „Jsou trnem v oku nejen vám, ale i mě.“

Podal mi číši vína, ale nepřijala jsem jí. Nechtěla jsem ho uvádět do rozpaků tím, co by se z vína stalo, kdyby mnou protéklo na podlahu. Úkolu vyprázdnit číši se velice rychle zhostil had a nechal nás alespoň chvíli v klidu.

„Jak je možné, že je tu trpíš?“ zeptala jsem se.

„Od té doby, co tu jsou, se všechno podivně zvtlo. Žijeme v míru, ale naši vyjednaváci je nedokáží zastavit. Jsou silní a nebýt toho, že každý další krok předkládají své Radě, zničili by nás.“

„Má zem byla vždycky silná, ubránila se mnohem horším nepřátelům.“

„Tvá zem nikdy nečelila hrozbě Krve země,“ odpověděl a napil se vína sám. „Nevím, odkud jí berou, ale její moc je děsivá. Mají silné kouzelníky i mocné vojevůdce. Ještě nikdo se jim neodvážil postavit.“

„Naučím tě, jak se jim postavit,“ řekla jsem, ale Dabir dolil další číši hadovi a posadil se, jako kdyby na něj má slova neudělala žádný dojem.

„Má královna byla z krve Sovy, Nekhessmun,“ řekl. „Byla velice moudrá a vzdělaná. Dlouhá léta je dokázala udržet mimo naše hranice, ale když zemřela, všechno se změnilo.“

Vypadal smutně, když to říkal, ale mě neobyčejně potěšila skutečnost, že je doopravdy nezadaný. Rozhodla jsem se nezmiňovat to, že smrt je strašlivá nuda, abych ho nerozlítostnila ještě

víc. Vzala jsem si do ruky kousek ovoce a přehodila nohu přes nohu. Tak, aby se mi plášť nenápadně svezl a odhalil krivku mé nezlomené nohy. Věděla jsem, že muži milují, když se jim citlivě naslouchá, a tak jsem se snažila v příhodných chvílích obohatit jeho vyprávění příkladným „aach“ nebo „ooo“. Ráda bych se i tvářila chápavě, ale bohužel jsem postrádala téměř všechny mimické svaly.

Nezdálo se ale, že by to na něj zapůsobilo. Dokonce jsem si musela hořce přiznat, že na rozdíl od hada, který se již stačil řádně přioptit a začínal s vášní prohledávat každý džbán v místnosti, jestli by v něm nenašel další víno, se mé počínání nesetkalo s úspěchem.

I když možná úspěchem byla jen ta skutečnost, že jsem si konečně mohla promluvit s někým, kdo se zdál být vzdělaný a na úrovni.

„Jsem pohoršena stavem své země, králi,“ odpověděla jsem, ačkoliv mě nejvíce pohoršoval jeho lhostejný pohled. Přehodila jsem si tedy plášť znovu přes nohy a rozhodla se vzdát se možnosti, že bych svedla pohana. Vlastně se mi ta myšlenka přestala zamlouvat čím déle mluvil o té nebožce, kterou, jak jsem vyrozuměla, pohřbili někde velice daleko a ve veliké pustině, takže se zaručeně musela příšerně nudit.

„Kde se v tobě bere ta jistota, že ty hulváty nevyženeš?!“

Nemusel mi ani odpovídat. Jistotu jsem viděla všude okolo nás. Vlastně přesněji bych měla říci – neviděla. Komnaty, které byly kdysi luxusní ložnicí s překrásně zdobenou koupelnou jsem po letech skoro nepoznávala. Rozčílilo mě, že v dlaždicích, které za mé vlády vypalovali mistři svého řemesla, chybí drahé kameny a reliéfy jsou poškozené a poškrábané.

Během svého pobytu v hrobce jsem měla možnost naučit se číst z jen nepatrného škrábnutí kamene, a tak ke mně teď palác promlouval a já se v duchu stala svědkem všech těch událostí, kterými se střídali vládci i rody u moci. Příjemné na tom všem bylo to, že bohatstvím a okázalostí mne už nikdo nepřekonal. Nepříjemné bylo poznání, co všechno lidé dokáží s výsledky skutečné vlády. A také ve mně tiše rostl hněv, že jsem se neocitla v koupelně právě ve chvíli, kdy kolem přebíhal houf nepřátelských vojáků, kteří lačni po bohatství, vydlobávali dýkami drahé kameny z dlaždic. Dokázala bych je přivítat více než rafinovaně...

„Na tohle se nebudu dívat,“ vstala jsem a zamířila jsem zpátky ke stěně, kterou jsme s hadem přišli. „Za mé vlády by se tohle nestalo. Nechápu, jak je možné, že nemáš dost prostředků k takové věci jakou je nezbytně nejsilnější armáda. O kultuře tvého bydlení a jednání mluvit nebudu.“

Nečekala jsem na to, co odpoví, prošla stěnou k jedné z tajných hrobek a vzala jsem všechny zlaté mince svému prastrýci. Tvářil se, že mě nevidí, ale já věděla moc dobře, že nepřítomnost hlavy, kterou mu ukousl lev mého otce, s tím nemá co dělat. Určitě byl pyšný, že si ho truchlící rodina tak považovala a obdarovala ho tolika záhrobními dary. Netušil ale, že otec svého lva pustil záměrně a zlato takto uložené bylo jen důkladnou pojistkou majetkových poměrů mé dynastie.

Když jsem dotáhla truhličku plnou zlata k Dabirovi a otevřela ji, na chvíli ztratil řeč.

„Tady máš to, co ti chybí k tomu, abys vyprovodil ty přistěhovalce z mé země.“

„Juuuu,“ vykulil své veliké oči had, který se přikutáel se džbánem na ocase. „To bych od tebe nečekal, Nekhessmun.“

Víno už na něm zanechalo svůj účinek, takže měl co dělat, aby ten džbán nerozbil a aby vůbec udržel svou velikou hlavu rovně.

„Mlč a neruš!“ okřikla jsem ho.

„Dělej, co umíš, králi,“ obrátila jsem se opět k Dabirovi. „Dám ti třikrát víc, když budeš potřebovat. Tahle doba je možná podivná a nemá úroveň, ale jedno má s tou, ve které jsem žila, společné. Dokud nevládneš silou, nikdy nevládneš. Přemýšlení si může dovolit jen vítěz.“

Bylo k vzteku, že takový pohledný muž se zřejmou schopností vést muže i šelmy uvěřil tomu, že si rod Sovy mohl dovolit své jednání bez vojenské moci. Zmiňovat ale skutečnost, že za mých časů rod Sovy neposílal své ženy do nestřežených oblastí, by bylo marné. Časy se změnily zřejmě víc, než jsem mohla prvních několik hodin postřehnout.

Pokud bych i dále doufala, že mi bude věnovat pozornost, byla bych skutečně hloupá. Postavila jsem před něj tolik zlata, kolik si ve svém životě neuměl ani představit a má přítomnost se v tom okamžiku změnila na více než nedůležitou. Ale věděla jsem, že to tak bude. Nečekala jsem ani na slova díky, ani na to, až se konečně odhodlá se zlata dotknout. Vlastně mě ani nezajímalo, jestli rozuměl tomu, co jsem mu řekla.

Svět mě vítal svou nepochopitelnou zaostalostí a neschopností vymezit sebe sama v chaosu, který tu nastolili ti, kteří se podivně snesli z nebe. Na odpovědi ale už nebyl čas. Vzala jsem hada, který se už řádně opil a pokoušel se vést podivně učené debaty s poškozeným reliéfem mé pratety, přehodila jsem si ho přes rameno a odešla stejnou cestou, jakou jsem přišla. Když jsem vyšla z města, zamířila jsem tím směrem, jakým odjeli ti cizí jezdci.

Nezbývalo než doufat, že had vystrízliví rychle a král se poučí a přečte si ve své knihovně i něco jiného než jen nepoužitelnou lyrickou poezii neřkuli zavádějící a odporně účelové náboženské texty.